

timum *ὑποπατημάτων*, vel *praepositionem* *ἐν*, ut sit, *ἐκ τούτου ὑποπατωμάτων* *τῆ* *ἔθιμα* λαμβάνεις. Sacerdos ad ea quae Carion dixit, parum attentus (magis enim propter spectatorem, quam propter sacerdotem hoc interiectum est) pergit dicere quod incæperat. *καὺτός, καὺ αὺτός, & ego* cenleo. Aut *καὺ* hic abundat, aut ego quoque, quemadmodum aiunt Mercurium fecisse, volo, ubi Ioui vale dixero, & eius negotium curare desiero. *Χαίρειν*. Quando significamus nos de aliqua re non laborare, ad nos quae nihil attineat, dicere solemus, *χαίρειν*, valeat. *ἐνθάδε αὺτῆ, ἐκ παλαιῶν* pronuntur. *θάρρει*. Antea cum Carion ingressus est domum Chremyli cum Mercurio, audiuit Chremylum in animo habere, deducere Plutum in arcem Palladis, quam prius occupabat Iupiter Soter, ut ab augustiore eo loco gloria maior Pluto esset, tam angustas enim Chremyli aedes tanto numini non convenire. Iam ergo Carion nactus sacerdotem Iouis, qui Ioue relicto optet Pluto adungi, cupidè eum retinet: magnum enim cunctis erit ex hac re indicium, Plutum ipso Ioue esse potentior. *ὠθ θεός*. De quo Deo intelligit? De nullo speciatim: ratio tantum

loquendi est, quam boni ominis causa, de re futura verba facientes, vulgò usurpare solent. Propterea quandoque pluraliter etiam efferatur. *αἴνε θεοί γ' ἐθέλωσιν*. Siquidem Diis ita visum fuerit. *αὐτόματος* nomen est, ultro-neus, spontaneus pro adverbio *αὐτομάτως* ultro, spontaneè. Composita dictio plerisque videtur ab *αὐτός* & ab *ἀρχήσῳ* verbo *μάμαι*, excitor, promptus sum. Sonat ergo *αὐτόματος ἀφ' ἑαυτοῦ προσυμνούμενος*, à seipso inductus ut veniret, nemine eum vocante, *ἀκλυτός* non vocatus, quomodo irumpunt in praepotentem aedes, qui tenuioris sunt fortunæ. *πάντα*. Omnium bonorum cumulus mihi in eo est, quod ais. Quid est enim quod posthac Iupiter mihi succenseat, ad vos quod diueterim, si ille tantus idem prior fecit? *ἰδρυσόμεθα*, Attica forma, pro *ἰδρυσόμεθα*. *θεῖμινε*. Carion multa secum in animo voluit, quibus efficiat, ut aliquando cesset verbis fouere, & retinere hunc sacerdotem: propterea rogat ut dum rem occæptam tractabit, ipse interea quod fiet, æquanimiter ferat. *οὔτε*, pro solo *οὔ*, quod ipsum pro *ὅτι*, ubi, quo in loco, accipitur. *ὠθ. f. Ζεύς*.

Τὸν ὀπιθόδομον αἰεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.
 Ἀλλ' ἐκδότης τις δεύρο δ' ἄδας ἡμίθρας
 Ἴν' ἔχων προσηγῆ τῶ θεῶ σὺ. Ἱερ. Πάνυ μὲρ
 οὐεῖ
 Δραῖν ταῦτα χρή. Καρ. Τὸν Πλούτῳ ἔξω τις
 καλεῖ.

Palladis in munito loco custodiat.
Age faces accensas aliquis huc proferat.
Tu eas gestabis & Pluto praibis. S.A. &
Lubens: nam haec omnia faciunda cenleo.
CA. Plutum aliquis huc foras ex aedibus euo-
cet.

Σχόλια. Τὸν ὀπιθόδομον αἰεὶ φυλάττων.] ὀπίσω
 ἢ νῶ διπλοῦς τοῖχος τῆς καλουμένης πολιάδος Ἀθη-
 νᾶς, ἔχων θύραν, ὅπου ὠθ *ἑταυροφυλάκιον*. ἐπεὶ δ' ἡ
 χρήματα ἐν τῷ ὀπιθόδομῳ ἀπέκειτο. μέγρον δ' ὅτι τῆς
 ἀκροπόλεως ἐνθα ὠθ *ἑταμιεῖον*, ὀπίσθεν τοῦ τῆς Ἀθη-
 νᾶς ναοῦ. τοῦτο ἡ εἶπεν, ὡς μέλλοντος προΐεναι ἢ Πλέ-
 του. Ἀλλ' ἐκδότης τις δεύρο.] ὅτι ὀλυκόφρων ὡς ὁ Ε-
 ραλοθένης φησὶν, ὡς ἔην πρῶτον τούτου δ' ἄδας ἡτικνεῖται.
 πεποίνης δ' ἐκ ἐν Ἐκκλησιαζέταις αὐτό. ἀλλὰ γὰρ Στρά-
 τισ πρὸ ἀμφοτέρων τούτων τοῦς ποταμοὺς διδ' ἀσκων εἰς
 φυλλίον ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα. ὑμεῖς τε πάντες ἔξτε ὅππ
 ὅ παύσιον ὄθι περ ἔστ' ἐμὴ λαβόντες λαμπάδας. μὴ δὲ
 ἄλλο μὴ ἐν ἐχόμενον φυλλίον. Ἴν' ἔχων προσηγῆ τῶ
 θεῶ.] τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνέθερον *τῆ* *χρή*
ματα. *καὺνταῦθα* ἐφυλάττωντο *καθὰ* *τῆ* *Θουκυδίδης* φη-
 σὶν ἐν τῇ δευτέρᾳ οὐλίῳ. ὑπαρχόντων ἢ ἐν τῇ ἀκροπόλει
 δὲ τῆ ἀργυρεῖς ὀπισθίμης, ἔξαιχιλίαν *καλάντων*. *τῆ* γὰρ
 πλείστα τριακοσίων δὲ ποδῶν ἔοντα *περιεγέτο*. ἀφ' ὧν τε ἰὰ
 ποροπύλα τῆς ἀκροπόλεως εἰς εἰς ἑτάλλα οἰκοδομή-
 ματα, καὺ εἰς Πολίδαμιν ἐπανηλάθη.

ἑταυροφυλάκιον dicebatur. Illius loci custos perpetuus erat Iupiter Soter, illicque religiosissime colebatur. Hi statuunt, Ioue illinc deposito, Plutum in eius locum substituere. τῆς θεοῦ. Atticum est, voces masculinas in foeminas transferre: τῆς Θεᾶς scilicet Παλλάδος, vel Ἀθηνᾶς. Simpliciter autem & absolutè *Θεᾶ* apud Athenienses Pallas vocatur: fuit enim illa civitatis Atheniensiū praefes, aded propitia, ut eorū *δυσουλίαν*. i. incogitātiam, stulta & incōsulta cōsilia, benè vertere crederetur. ἀλλ' ἐκδότης. Cario ἰὰ occupatiorē se mōstrat in instruenda πόρα, cū qua deducendus est Plutus. *πάνυ μὲρ ἐν* scilicet *δ' ἄδας* ἔχων προσηγῆμαι. *Τις καλεῖ*. Possis cum interrogatione legere. Quis vocat, id est, vocare vult Plutum? Sed per imperatiuum ait, *καλεῖ*, voca. visus est Cario vni alicui ex iis qui aderant, iniungere, ut Plutum euocaret, verūm aliò spectans, nec satis otij habens, subdit tertiam, & eam indefinitam personam *τις* vnus aliquis vestrum scilicet *καλεῖτω*. Non abludit hinc Plautinum illud, *Aperite aliquis ostium*. Neque quod dixit antea Sycophanta, *καὺ μὲν προσελθέτω πρὸς ἐμὴ ὑμῶν ἐνθαδὲ, ὀβουλόμηνος*.

GERARDVS. *Οπιθόδομον*.] Athenis post templum Palladis, locus erat munitissimus, quē vocant *ὀπιθόδομον*, quod esset *δῶμος ὀπίσθεν* ἢ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ. Arcem fuisse ferunt, in cuius medio Atheniense *ærarium* recondebatur, proinde *θυ-*